

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

ในปัจจุบัน สังคมโลกมีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว การดำรงชีวิตตามปกติมีการเปลี่ยนแปลงจากอดีตมาก การติดต่อสื่อสารพัฒนาจนแทบเรียกได้ว่าไร้พรมแดน ทำให้สังคมมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ปัญหาที่เกิดขึ้นมีความซับซ้อนขึ้นตาม การแสวงหาผลประโยชน์ การเอาเปรียบก็มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เหล่านี้ล้วนก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำของคนในสังคม คนในสังคมให้ความสำคัญกับวัตถุมากกว่าคุณธรรม จึงเกิดปัญหาสังคมตามมา ทั้งนี้ต้องยอมรับว่าในสังคมไทยในปัจจุบันยังมีผู้ด้อยโอกาสทางสังคมอยู่ เมื่อถูกเอาเปรียบ ถูกละเมิดสิทธิของตนเอง ก็ไม่สามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง เนื่องจากการอยู่ในภาวะขาดแคลนทุนทรัพย์ หรือความไม่มั่นคงทางเศรษฐกิจ การเป็นหนี้สินต่างๆ ทำให้เกิดความไม่เป็นธรรม แม้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 เป็นต้นมา ได้ให้ความสำคัญถึงการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในฐานะพลเมือง แต่การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมและการคุ้มครองผู้ถูกละเมิดสิทธิยังเป็นไปได้ยากและยังไม่ครอบคลุมทุกด้าน ทำให้ยังคงเกิดความเหลื่อมล้ำกันในการที่จะได้รับความเป็นธรรมจากกระบวนการยุติธรรม ในขณะที่ทั่วโลกได้ให้ความสำคัญกับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและประเทศต่างๆ ได้พัฒนาการคุ้มครองสิทธิของประชาชนให้ครอบคลุมมากที่สุด ดังนั้นรัฐจึงต้องให้ความช่วยเหลือและคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน เพื่อลดความเหลื่อมล้ำระหว่างคนในสังคม และเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมในสังคม

จากการศึกษาพบว่า พระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ.2558 เป็นกฎหมายที่มีการพัฒนาจากระเบียบกระทรวงยุติธรรม ว่าด้วยกองทุนยุติธรรม พ.ศ.2549 และระเบียบกระทรวงยุติธรรม ว่าด้วยกองทุนยุติธรรม พ.ศ.2553 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นแหล่งเงินทุนสำหรับการขอลดอัตราชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลย การถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน และการให้ความรู้กฎหมายแก่ประชาชน ซึ่งเป็นให้ความคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนได้อย่างทั่วถึง เสมอภาค และเป็นธรรม และลดความเหลื่อมล้ำของประชาชน ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย และเพื่อให้ได้กฎหมายที่ครอบคลุมทุกด้านสำหรับการให้ความช่วยเหลือประชาชน และการคุ้มครองผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน จากที่ได้มีการศึกษากฎหมายฉบับดังกล่าว พบว่า ในการให้

ความช่วยเหลือประชาชนในการดำเนินคดี ยังไม่เหมาะสมและครอบคลุม ในการให้ความช่วยเหลือประชาชนในกระบวนการยุติธรรม เนื่องจากถูกจำกัดไว้เพียงการดำเนินคดีตามที่กำหนดไว้

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบกับต่างประเทศ จะเห็นได้ว่า ในแต่ละประเทศจะมีการให้ความช่วยเหลือประชาชนในการดำเนินคดีที่ไม่แตกต่างจากกันมากนัก โดยการให้คำปรึกษาและการให้คำแนะนำทางกฎหมายนั้น เป็นการให้ความช่วยเหลือประชาชนที่เป็นพื้นฐานในการที่ประชาชนจะได้เข้าถึงกระบวนการยุติธรรม และเป็นกระบวนการที่สามารถเข้าถึงได้ง่ายที่สุด และเมื่อพิจารณาถึงการให้ความช่วยเหลือด้านต่างๆ ในขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมนั้น ในส่วนของการให้มีผู้ช่วยเหลือทางกฎหมาย (Legal assistant) สาธารณรัฐสิงคโปร์ มีการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายของสมาคมกฎหมาย ซึ่งให้มีหน้าที่ควบคุมทนายความและนักศึกษากฎหมาย ซึ่งในส่วนนี้นักศึกษากฎหมายซึ่งยังไม่ได้เป็นทนายความก็อาจได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ช่วยเหลือทางกฎหมายได้ โดยในส่วนของ การให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายนี้ พระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ.2558 ยังไม่มีความชัดเจน ในการให้ความช่วยเหลือของกองทุนยุติธรรมนั้นถูกจำกัดด้วยการที่ต้องเป็นการดำเนินคดี และในการดำเนินคดีนั้นโดยหลักจะใช้ผู้ที่มีอาชีพทนายความเป็นหลัก ทั้งนี้หากการให้ความช่วยเหลือประชาชนในบางกรณีนั้น ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้ทนายความ ตัวอย่างเช่น การทำพินัยกรรม การดำเนินการตามกฎหมายที่ต้องติดต่อกับส่วนราชการต่างๆ การเจรจาไกล่เกลี่ย ระวังข้อพิพาท เป็นต้น

ในส่วนของ การให้ความช่วยเหลือ นอกเหนือจากการดำเนินคดีในชั้นศาล เมื่อพิจารณาการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายของราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์ และสาธารณรัฐฝรั่งเศส จะเห็นว่า การให้ความช่วยเหลือประชาชนนั้น ไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะในการดำเนินคดีเท่านั้น ยังมีการให้ความช่วยเหลือในชั้นก่อนการดำเนินคดี ซึ่งในส่วนนี้พระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ.2558 ยังไม่ได้กำหนดไว้ โดยราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์ จะดำเนินการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย ตั้งแต่การรับเรื่อง การปรึกษาให้คำแนะนำ ตลอดจนส่งต่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการส่งต่อให้ผู้ไกล่เกลี่ยด้วย และในส่วนของสาธารณรัฐฝรั่งเศสจะให้ความช่วยเหลือโดยไม่จำกัดว่าจะเป็นการดำเนินคดีในศาลเท่านั้น ยังให้ความช่วยเหลือรวมถึงกรณีที่มีการประนีประนอมยอมความนอกศาล และรวมถึงการให้ความช่วยเหลือในการจัดหาทนายความให้ในชั้นสอบสวนในส่วนของคดีอาญาอีกด้วย

จะเห็นได้ว่าการให้ความช่วยเหลือประชาชนในชั้นก่อนการดำเนินคดี และการสนับสนุนให้มีผู้ช่วยเหลือทางกฎหมาย เป็นการอำนวยความสะดวกอีกช่องทางหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นการประสานส่งต่อให้หน่วยงานต่างๆ ในการแก้ปัญหาตามอำนาจหน้าที่ หรือการเจรจา ไกล่เกลี่ย ระวังข้อพิพาท เหล่านี้ล้วนแต่เป็นการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชน อีกทั้งเมื่อพิจารณา

แล้วการดำเนินการในขั้นตอนก่อนการดำเนินคดีนั้นไม่จำเป็นต้องใช้ทนายความเหมือนการดำเนินคดีในชั้นศาล กลับกันกลุ่มผู้ที่ไม่ได้รับความยุติธรรมยังมีประชาชนอีกหลายกลุ่ม เช่น เป็นผู้สูงวัย พิการ หรือเป็นชาวเขาซึ่งอยู่ห่างไกล เกิดความยากลำบากในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม ซึ่งการให้ความเป็นธรรมเหล่านี้สามารถกระทำได้โดยอาจใช้ผู้ที่มีความรู้ด้านกฎหมาย เช่น นักศึกษากฎหมาย หรือผู้ที่มีความรู้ด้านกฎหมายในการดำเนินการ หรือเป็นผู้ช่วยทนายความ (Paralegal) ในการสนับสนุนงานทนายความหรืองานที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ซึ่งไม่ใช่การว่าความ หรือให้คำปรึกษาในอรรถคดี โดยกองทุนยุติธรรมเป็นผู้สนับสนุนค่าใช้จ่ายได้ ซึ่งการกำหนดการให้ความช่วยเหลือประชาชนในการดำเนินคดีตามพระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ.2558 ให้ความครอบคลุมถึงการอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ นอกจากการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีในชั้นศาล การกำหนดให้มีผู้ช่วยเหลือทางกฎหมาย ก็จะสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพและความเสมอภาคในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม อันเป็นไปตามแนวนโยบายแห่งรัฐที่ถูกกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย อีกทั้งยังมีความสอดคล้องกับการให้ความช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมาย ตามกฎหมายของต่างประเทศดังได้กล่าวมา ซึ่งประโยชน์สูงสุดย่อมเกิดแก่ประชาชนอย่างแท้จริง

ในประเด็นต่อมา การให้ความช่วยเหลือผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน ตามพระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ.2558 พบว่าการให้ความช่วยเหลือในส่วนนี้ ในด้านหนึ่งมีความมุ่งหมายเพื่อที่จะไปสอดคล้องกับพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ.2544 กล่าวคือในการจ่ายค่าตอบแทนผู้เสียหายในคดีอาญา นั้น จะต้องเป็นผู้เสียหายที่ไม่มีส่วนร่วมในการกระทำความผิดอาญา ตามหลักเกณฑ์ และฐานความผิดในประมวลกฎหมายอาญาที่กำหนดไว้ แต่ในส่วนของค่าทดแทนแก่จำเลยในคดีอาญานั้นจะจ่ายเฉพาะจำเลยที่ถูกคุมขัง ตามคำสั่งของศาลเท่านั้น แต่ในส่วนของผู้ที่ถูกควบคุมตัวในระหว่างสอบสวนซึ่งมีสถานะเป็นเพียงผู้ถูกกล่าวหา จะไม่มีสิทธิได้รับความคุ้มครองในส่วนนี้ ซึ่งในกรณีนี้จะเป็นกรณีการละเมิดสิทธิมนุษยชนตามพระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ.2558 ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาการให้ความช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมของต่างประเทศซึ่งถูกกระทำละเมิดสิทธิตามกฎหมาย เปรียบเทียบกับการให้ความช่วยเหลือผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนตามพระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ.2558 แล้วเห็นว่า ในราชอาณาจักรนอร์เวย์นอกจากให้ความช่วยเหลือที่เป็นค่าชดเชยต่างๆ แล้วยังคงมีการให้ความช่วยเหลือทางด้านสังคม ซึ่งเป็นส่วนที่จะทำให้ผู้เสียหายหรือผู้ถูกละเมิดสิทธิสามารถกลับเข้ามาใช้ชีวิตตามปกติในสังคมได้อันเป็นการเยียวยาที่มีความสำคัญมากกว่าการชดเชยเป็นตัวเงิน รวมทั้งมีการชดเชยความเสียหายของทรัพย์สินที่เสียหายจากการกระทำละเมิดอีกด้วย และนอกจากนี้ในราชอาณาจักรสวีเดน และญี่ปุ่นนั้น มีการให้ความช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบ

จากการถูกละเมิดสิทธิในกรณีที่ถูกผู้เสียหายเป็นผู้เยาว์ หรือผู้เสียหายเสียชีวิตด้วย ซึ่งถือว่าเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้ที่ได้รับผลกระทบที่ครอบคลุม กล่าวคือหากผู้เสียหายถูกระงับละเมิดจนถึงแก่ชีวิต ผู้ที่ได้รับผลกระทบก็คือครอบครัว การให้ความช่วยเหลือเป็นเงินเยียวยาอาจเป็นเพียงการเยียวยาความเสียหายเบื้องต้น ไม่ได้เป็นการแก้ปัญหาหรือเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการละเมิดสิทธิอย่างแท้จริง ทั้งนี้หากมีการแก้ไขปัญหาโดยการกำหนดขอบเขตการให้ความช่วยเหลือที่ชัดเจน และขยายขอบเขตการให้ความช่วยเหลือให้กว้างขึ้น ตามแนวทางการให้ความช่วยเหลือถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือผู้ได้รับผลกระทบจากการละเมิดสิทธิมนุษยชน โดยใช้แนวทางการให้ความช่วยเหลือเยียวยาของต่างประเทศ ซึ่งมีการให้ความช่วยเหลือที่ครอบคลุม นอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ.2558 ก็จะทำให้การคุ้มครองสิทธิของประชาชนทำได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ.2558

ในประเด็นสุดท้าย ในการพิจารณาให้ความช่วยเหลือ ตลอดจนการอนุมัติการให้ความช่วยเหลือหรือไม่ให้ความช่วยเหลือ เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่ากระบวนการดังกล่าวเป็นกระบวนการพิจารณาทางปกครอง ดังนั้นการอนุมัติหรือไม่อนุมัติการให้ความช่วยเหลือเงินกองทุนยุติธรรม จึงเป็นคำสั่งทางปกครอง ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 แต่ตามพระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ.2558 ไม่ได้กำหนดขั้นตอนการอุทธรณ์คำสั่งไว้โดยเฉพาะ แม้กองทุนยุติธรรมจะได้กำหนดวิธีการทบทวนคำสั่งไว้ แต่ก็เป็นการยื่นทบทวนต่อคณะกรรมการที่ทำการศึกษาในคณะเดิม ทำให้ผลการพิจารณาไม่มีการเปลี่ยนแปลง ซึ่งตามกฎหมายการให้ความช่วยเหลือประชาชนในด้านต่างๆ ในต่างประเทศนั้น จะมีการกำหนดขั้นตอนการอุทธรณ์ในกรณีที่ประชาชนไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัย หรือการให้ความช่วยเหลือไว้ ซึ่งประชาชนจะได้ประโยชน์จากการอุทธรณ์นี้ ซึ่งเป็นช่องทางที่จะอำนวยความสะดวกได้มากกว่าการฟ้องศาล และประชาชนก็สามารถใช้สิทธิของตนเองได้อย่างเต็มที่ อละไม่สับสนว่ากรณีใดต้องอุทธรณ์คำสั่งก่อนฟ้องศาลหรือไม่

ดังนั้น เพื่อให้การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนเป็นไปได้อย่างครอบคลุมและทั่วถึง และเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ.2558 เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและเหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน ในวิจัยนี้จึงได้ศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการสิทธิในการให้ความช่วยเหลือประชาชน ซึ่งจะกล่าวต่อไปในข้อเสนอแนะ

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากที่ได้มีการทบทวนวรรณกรรมในบทที่ 2 และบทที่ 3 และวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับสิทธิในการความช่วยเหลือประชาชน การให้ความช่วยเหลือผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน รวมถึงสิทธิในการอุทธรณ์การพิจารณาการให้ความช่วยเหลือเงินกองทุนยุติธรรม ตามพระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ.2558 ทำให้ได้มาซึ่งปัญหาและนำมาสู่แนวทางการแก้ไข ดังนี้

5.2.1 แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ.2558 ในเรื่องของการให้ความช่วยเหลือประชาชนในการดำเนินคดี

เพื่อให้สอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชนและความเสมอภาค และนโยบายแห่งรัฐตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ในการอำนวยความสะดวกยุติธรรมให้แก่ประชาชนอย่างครอบคลุมและทั่วถึง

จากเดิม มาตรา 26 “บุคคลอาจได้รับความช่วยเหลือจากกองทุนยุติธรรมในการดำเนินคดี การขอลปล่อยตัวชั่วคราว การถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือการได้รับผลกระทบจากการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน ตลอดจน โครงการให้ความรู้ทางกฎหมายแก่ประชาชน”

แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 26 “บุคคลอาจได้รับความช่วยเหลือจากกองทุนยุติธรรมในการดำเนินกระบวนการยุติธรรมรวมถึงการระงับข้อพิพาทโดยทางอื่น การขอลปล่อยตัวชั่วคราว การถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือการได้รับผลกระทบจากการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน ตลอดจน โครงการให้ความรู้ทางกฎหมายแก่ประชาชน”

จากเดิม มาตรา 27 “การช่วยเหลือประชาชนในการดำเนินคดี ประกอบด้วยค่าจ้างทนายความ ค่าฤชาธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินคดี”

แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 27 “การช่วยเหลือประชาชนในการดำเนินคดี ประกอบด้วยค่าจ้างทนายความ ค่าตอบแทนผู้ช่วยเหลือทางกฎหมายหรือผู้แทนทางกฎหมาย ค่าฤชาธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินคดี รวมถึงค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องในการดำเนินกระบวนการยุติธรรมหรือการระงับข้อพิพาท”

5.2.2 แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ.2558 ในเรื่องของการให้ความช่วยเหลือผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือผู้ได้รับผลกระทบจาก การละเมิดสิทธิมนุษยชน

เพื่อให้สอดคล้องกับแนวคิดการคุ้มครองสิทธิและการเยียวยาผู้ถูกละเมิดสิทธิ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ในเรื่องการช่วยเหลือเยียวยาบุคคลซึ่งได้รับความเสียหายจากการละเมิดสิทธิและเสรีภาพ และแนวปฏิบัติขององค์การสหประชาชาติว่าด้วยการให้

ความช่วยเหลือทางกฎหมายในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา (United Nations Principles and Guidelines on Access to Legal Aid in Criminal Justice System) รวมถึง หลักการพื้นฐานว่าด้วยสิทธิการเยียวยาและชดเชยเหยื่อที่ถูกละเมิดกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศและกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศขั้นรุนแรง (Basic Principles and Guidelines on the Right to Remedy and Reparation for Victims of Gross Violation of international Human Right Law and Serious Violations Of international Humanitarian Law)

จากเดิม มาตรา 31 “ผู้ยื่นคำขอรับความช่วยเหลือจากการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือการได้รับผลกระทบจากการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน อาจขอรับเงินช่วยเหลือเพื่อความเสียหายที่ตนได้รับ ดังต่อไปนี้

(1) ...

(2) เงินช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจากการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน ในกรณีที่ถูกถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนถึงแก่ความตาย”

แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 31 “ผู้ยื่นคำขอรับความช่วยเหลือจากการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือการได้รับผลกระทบจากการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน อาจขอรับเงินช่วยเหลือเพื่อความเสียหายที่ตนได้รับ ดังต่อไปนี้

(1) ...

(2) เงินช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจากการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน ในกรณีที่ถูกถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนถึงแก่ความตาย ในกรณีที่ถูกถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนถึงแก่ความตายเป็นหัวหน้าครอบครัวและมีผู้อยู่ในความอุปการะเลี้ยงดู อาจขอรับเงินช่วยเหลือเป็นค่าอุปการะเลี้ยงดูหรือการส่งเคราะห์ตามสมควร เช่น การให้ทุนการศึกษา เป็นต้น

(3) ค่าเสียหายกรณีทรัพย์สินเสียหาย ซึ่งเป็นผลจากการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนโดยตรง

(4) ค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้ในระหว่างที่ไม่สามารถประกอบการทำงานได้ตามปกติ

(5) เงินช่วยเหลืออื่นตามที่กรรมการเห็นสมควร”

5.2.3 ในพระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ.2558 ไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการอุทธรณ์การพิจารณาผลการให้ความช่วยเหลือของคณะกรรมการให้ความช่วยเหลือหรือคณะกรรมการให้ความช่วยเหลือประจำจังหวัด

ในกรณีที่มีคำวินิจฉัยไม่ให้ความช่วยเหลือเงินกองทุนยุติธรรม จึงเห็นควรเพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับการอุทธรณ์ผลการพิจารณาการให้ความช่วยเหลือเงินกองทุนยุติธรรม ใน

พระราชบัญญัติเงินกองทุนยุติธรรม พ.ศ.2558 เพื่อให้สอดคล้องกับหลักควบคุมตรวจสอบความชอบของการกระทำทางปกครอง และการควบคุมความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครอง อันเป็นการคุ้มครองสิทธิของประชาชนอีกส่วนหนึ่ง

เพิ่มเติม มาตรา 28/1 ความว่า

“กรณีที่ผู้ยื่นคำขอรับความช่วยเหลือไม่เห็นด้วยกับคณะกรรมการให้ความช่วยเหลือหรือคณะกรรมการให้ความช่วยเหลือประจำจังหวัด ให้อุทธรณ์คำสั่งตามวรรคหนึ่งต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง โดยยื่นผ่านสำนักงานยุติธรรมจังหวัดที่ขอรับความช่วยเหลือ

คำอุทธรณ์อาจทำเป็นหนังสือหรือวาจาก็ได้ ในกรณีที่อุทธรณ์ด้วยวาจาให้พนักงานกองทุนยุติธรรมจัดทำบันทึกถ้อยคำให้ผู้อุทธรณ์ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน

เมื่อได้รับคำอุทธรณ์แล้วให้พนักงานกองทุนยุติธรรมรวบรวมข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย รวมทั้งความเหมาะสม พร้อมทั้งความเห็นส่งให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายในสิบห้าวัน ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาคำอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับรายงาน ถ้ามีเหตุจำเป็น ไม่อาจพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีหนังสือแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบก่อนครบกำหนดเวลาดังกล่าว ในการนี้ ให้ขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ออกไปได้ไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าว